

Όσο πιὸ κοντὰ στὸ Θεὸ τόσο πιὸ ταπεινὸς (Δορμπαράκης Γεώργιος Πρωτοπρεσβύτερος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἐνιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ προσπέσει καὶ νὰ φιλήσει, ὄχι τὰ πόδια ἀλλὰ τὰ παππούτσια τῆς γερόντισσας, ποὺ καθόταν ἀπέναντί του στὸ ἐξομολογητάρι. Συγκρατήθηκε ὅμως. Ὅχι γιατί εἶχε ὁ ἴδιος κάνενα πρόβλημα – θεώρησε ὅτι μία τέτοια κίνηση θὰ ἐξύψωνε τὸν ἴδιο – ἀλλὰ γιατί ἡ γερασμένη γυναῖκα θὰ στεναχωριόταν καὶ θὰ ἀντιδροῦσε.

«Κύριε, τί ψυχὲς ἔχεις στὸν κόσμο τοῦτο τὸν ἀπατεῶνα; Τί διαμάντι εἶναι αὐτὴ ἡ

γυναῖκα; Πῶς μπορεί καὶ κρύβεται τέτοια ἀγιότητα μέσα σ' ἓνα τέτοιο ραγισμένο καὶ ἐτοιμόρροπο σῶμα, κυρτωμένο ἀπὸ τὰ χρόνια, χαμένο μάλιστα μέσα σ' ἓνα δρομάκι μίας μικρῆς συνοικίας;»

Ἡ γερόντισσα ἴσα ποὺ εἶχε μπορέσει νὰ σύρει τὰ πόδια της στὸ ναό, ὑποβασταζόμενη μάλιστα ἀπὸ μία μεσήλικη γνωστή της κυρία.

«Πάτερ», εἶπε ἡ κυρία φέρνοντάς την, «ἐπέμενε πάρα πολὺ ἢ γιαγιά γιὰ νὰ ἔλθει. Δὲν ἔχει κανέναν στὸν κόσμο, μᾶλλον ἔχει συγγενεῖς ἀλλὰ μένουν λίγο μακριά, ὁπότε μένει μόνη. Ἔτσι, τὴν ἐξυπηρετῶ λιγάκι ἐγώ, ὅταν μπορέσω.

Καιρὸ μὲ πιλάτευε νὰ τὴν φέρω, γιατί νιώθει, λέει, πολὺ ἀμαρτωλὴ, ποὺ ἔχει τόσο καιρὸ νὰ πάρει εὐχὴ ἀπὸ τὸν παππά καὶ φοβᾶται μήπως φύγει ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ βρεθεῖ στὴν κόλαση».

Ἡ γερόντισσα εἶχε καθίσει μὲ τὸ ζόρι στὴ θέση ποὺ τῆς ὑπέδειξε ὁ ἱερέας. Βαριανάσαινε μάλιστα. Ὅταν ἄνοιξε τὸ στόμα της «νὰ μολογήσει τὰ κρίματά της», ὅπως χαρακτηριστικὰ εἶπε, ἕνας πόνος καὶ μία ὀδύνη φάνηκαν νὰ βαθαίνουν τὶς ρυτίδες τοῦ προσώπου της. Δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ βαθουλομένα μάτια της.

«Πάτερ», εἶπε καὶ φάνηκε νὰ γέρνει περισσότερο τὸ ἤδη κυρτωμένο σῶμα της. «Πάτερ, εἶμαι πολὺ ἀμαρτωλὴ. Βρωμίζω καὶ τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέω. Ἀπορῶ, πῶς μὲ κρατάει ἀκόμα ὁ Θεὸς, ποὺ μολύνω ἔτσι τὴ γῆ ποὺ κατασκεύασε. Πρέπει νὰ ντρέπονται γιὰ μένα οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἄγγελοι, καὶ μᾶλλον πρέπει νὰ γελᾷ μαζί μου, ἀκόμη κι αὐτὸς ὁ τρισκατάρατος, ὁ ἐξαποδῶ...»

Ὁ παππᾶς δὲν μίλησε. Κάτι ἄρχισε νὰ ὑποψιάζεται γιὰ τὸ πνευματικὸ ὕψος τῆς γιαγιάς, γιατί τὰ λόγια της τοῦ θύμισαν, αὐτὰ ποὺ λέγανε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους πάντοτε οἱ ἅγιοί τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἴδια σχεδὸν ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁσίου γέροντα Ἰάκωβου Τσαλίκη, παρόμοια ποὺ ὕμνολογοῦν οἱ λατρευτικὲς ἀκολουθίες, ἰδίως στὸν ὑπὲρ μέλι σταλαγμὸ τοῦ βιβλίου τῆς Παρακλητικῆς. Στ' αὐτιά καὶ στὸ στόμα του συχνὰ ἐρχόταν τὸ κατανυκτικὸ τροπάριο ἀπὸ τὸν βαρὺ ἦχο, ποὺ ἦταν σὰ νὰ τὸ ἔψελνε ἡ γερόντισσα μὲ τὸν δικό της τρόπο: «Γέγονα τῶν δαιμόνων μὲν γέλως, τῶν ἀνθρώπων δὲ ὄνειδος, τῶν Δικαίων θρῆνος, τῶν Ἀγγέλων πένθος, μολυσμὸς ἀέρος, καὶ γῆς καὶ ὑδάτων· σῶμα γὰρ ἐμίανα, ψυχὴν καὶ νοῦν ἐσπίλωσα, παραλόγοις πράξεσι, Θεῷ ἐχθρὸς πέφυκα· οἶμοι, Κύριε, ἡμαρτόν σοι, ἡμαρτον συγχώρησον».

«Τί σέ βαραίνει γιαγιά;» εἶπε ὁ παππᾶς ποὺ καταλάβαινε πιά, ὅτι εἶχε χωθεῖ σ' ἓναν μυστικὸ ἀνελκυστήρα – τὴν καρδιά τῆς πιστῆς αὐτῆς γυναίκας – κι ἀνέβαινε μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, ἴσα στὰ κράσπεδα τῆς Τριαδικῆς Θεότητος.

«Πάτερ μου, εἶμαι καταδικασμένη γιατί δὲν ἀγαπῶ, ὅπως πρέπει, τὸν Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπό μου. Ἔχω πάντοτε στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά μου αὐτὸ, ποὺ ἀπὸ μικρὴ μὲ ἔμαθε ὁ ἅγιος παπὰς τοῦ χωριοῦ μου, τὸν λόγο τοῦ Κυρίου, «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά σου, καὶ τὸν πλησίον σὰν τὸν ἑαυτὸ σου». Πάτερ μου, βλέπω πόσο λειψὴ εἶμαι στὴν ἀγάπη αὐτὴν. Οἱ λογισμοί μου πολλές φορές βρίσκονται σὲ ἄλλα πράγματα, παρὰ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μὲ παρασύρει τὸ στομάχι μου, γιατί πρέπει κάτι νὰ τσιμπήσω γιὰ νὰ στέκομαι, ὅταν κρυώνω φοβᾶμαι μὴ καὶ πουντιάσω, ὅποτε θὰ γίνω βάρος στὴν καλὴ γυναίκα ποὺ μὲ ἔφερε, τρέμω μὴ καὶ πέσω καὶ σύρω γύρω μου ἔτσι κι ἄλλους ἀνθρώπους...

Κάνω βέβαια λίγα ἀπ' αὐτὰ ποὺ λέει ἡ ἐκκλησία, ἀλλὰ στὸ σπίτι ὄχι στὸ ναό. Διαβάζω, ὅσο μποροῦν ἀκόμη τὰ μάτια μου καὶ καταλαβαίνει τὸ μυαλό μου, λίγο μεσονυκτικό, τὸν ὄρθρο, τὸν ἑσπερινὸ καὶ τὸ ἀπόδειπνο. Λέω κάποιες παρακλήσεις στὴ γλυκιὰ Παναγία μας, κι ἔχω μάθει ἀπὸ μικρὴ καὶ τοὺς Χαιρετισμούς. Λέω καὶ τὸ «Κύριε ἐλέησον», πρὶν φυράνει τὸ μυαλό μου. Μά νιώθω, πὼς δὲν φτάνουν αὐτά. Σᾶς εἶπα καὶ πρὶν, πὼς μὲ κλέβουν κάποιοι λογισμοί. Ὅποτε βρίσκομαι μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Κι ὅσο σκέφτομαι τὶς ἐλλείψεις μου, ὅσο καταλαβαίνω πὼς εἶμαι σὰν πτώμα ἀπὸ πλευρᾶς πνευματικῆς, τόσο μοῦ ἔρχονται δάκρυα. Κλαίω, πατέρα μου, τὸν ἑαυτό μου, κλαίω, κλαίω χωρὶς σταματημό...

Πὼς λοιπὸν νὰ μὴν εἶμαι μία βρῶμα πάνω στὴ γῆ; Χῶμα καὶ στάχτη, πάτερ μου. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ διαβάσεις μία εὐχή, νὰ κοινωνῶ ἄξια, νὰ μὴ χάσω τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ βρεθῶ στὴν κόλαση...»

Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν βροχὴ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς γερόντισσας. Μὰ δὲν τὰ καλόβλεπε κι ὁ παπὰς, γιατί τὰ δικά του δὲν πήγαιναν πίσω.

Ὁ παππᾶς ἄρχισε νὰ νιώθει μία ψυχικὴ εὐφορία. Σὰν νὰ τοῦ μύρισε εὐωδιαστὸ λιβάνι, μὰ δὲν ἦταν ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάψει στὴν πρωϊνὴ λειτουργία.

«Γιαγιά», εἶπε τρεμουλιαστά, «γιαγιά, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ μνημονεύεις στὶς προσευχές σου. Συνέχισε, γιαγιά, νὰ κάνεις ὅ,τι κάνεις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ σ' ἀφήσει».

Σηκώθηκε. Ἄρπαξε τὸ ρυτιδιασμένο χέρι τῆς γερόντισσας καὶ τὸ φίλησε πολλές φορές, μουσκεύοντάς το μὲ τὰ δάκρυά του.

Στὸ τέλος, λύγισε. Γονάτισε μπροστά της καὶ τότε εἶδε τὴ χάρη καὶ τὸ θαῦμα, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Χριστός. Ὅταν σήκωσε τὰ μάτια του, ἡ γερόντισσα ἦταν μέσα σ' ἓνα ἐξάισιο φῶς καὶ δίπλα της νὰ τὴν ἀγκαλιάζει ἡ ἴδια ἡ Κυρὰ ἡ Παναγιά...

Πηγή: agiazoni.gr